

ΑΘΩΝΙΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΩΝ ΘΗΣΑΥΡΩΝ - ΕΤΟΣ 12^ο

ΙΣΧ
ΝΗΚΑ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2007 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 133

Πολιτεία

Τό ΝΟΗΜΑ του ΠΟΝΟΥ

Είναι εύκολο κάποιος να φιλοσοφή ή να θεολογή για τον πόνο. Άλλα είναι δύσκολο να αντιμετωπίζη σωστά τον πόνο, όταν τον περνά ο ίδιος στην ζωή του. Θεωρώ πολύ τολμηρό να μιλά κάποιος για τον πόνο, όταν ο ίδιος δεν πονά. Σκέπτομαι όλους τους αδελφούς μας, άπανταχού της γης, που πονούν σωματικά, ψυχολογικά ή πνευματικά.

Σωματικά πονούν οι άνθρωποι από αρρώστιες, κακουχίες, πείνα.

Ψυχολογικά πονούν από κατατρεγμούς, συκοφαντίες, έλλειψη αγάπης και μη ανταπόκρισι στην προσφερομένη σέ άλλα προσφιλή πρόσωπα αγάπης, ανεκπλήρωτες επιθυμίες, ασθένειες και θανάτους προσφιλών ανθρώπων.

Πνευματικά πονούν όσοι αγαπούν τον Θεό και τον άνθρωπο και όμως βλέπουν, ότι με τις άμαρτίες τους λυπούν και τον Θεό και προσβάλλουν την εικόνα του Θεού, τον άνθρωπο.

Πώς μπήκε ο πόνος στην ζωή μας; Δεν μπήκε ασφαλώς κατ' ευδοκίαν Θεού. Μπήκε κατά παραχώρησιν Θεού, όταν ο άνθρωπος, με την εγωϊστική παρακοή του, έχασε την Πηγή της Ζωής, τον Πλάστη του. Από την άπνοο κατάστασι της Θείας Βασιλείας, βρέθηκε σέ μία άλλη κατάσταση, στην οποία κυριαρχούσε μία ζωή φθαρμένη, συνυφασμένη με τον θάνατο, τά πάθη και την άμαρτία.

Στά χείλη του ανθρώπου που πονά ανεβαίνει κάποτε ένα πολύ βαθύ "γιατί, γιατί Θεέ μου;". Στο "γιατί" αυτό νομίζω ότι δεν υπάρχει ανθρώπινη άπάντησι. Υπάρχει μόνο μία άπάντησι. Ή συμμετοχή του Θεού στον δικό μας πόνο. Ο Σταυρός του Χριστού.

Πιστεύουμε σέ Θεό Έσταυρωμένο, που σημαίνει Θεό ταπεινωμένο, έξευτελισμένο, βασανισμένο. Δεν ντρεπόμαστε που πιστεύουμε σέ Θεό ενανθρωπήσαντα, σταυρωθέντα και αναστάντα. Σέ Θεό που, από άπειρη αγάπη, συμμερίσθηκε την δική μας ασθένεια, προσέλαβε την ιδική μας θνητή και παθητή σάρκα, για να την άθανάτιση.

Τήν θεική ευαισθησία σέ κάθε πόνο όλων των πλασμάτων αποκτούν και οι του Θεού άνθρωποι, που πονούν για ό,τι κακό και λυπηρό πάσχουν τά πλάσματα του Θεού.

Τελικά, ο πόνος παραμένει πάντα ένα μυστήριο, συνυφασμένο με τό άπροσμέτρητο βάθος της έλευθερίας του ανθρώπου. Τώρα σχετικά μόνο "και εκ μέρους" μας άποκαλύπτεται τό μυστήριο αυτό. "Όταν διανοιχθούν οι όφθαλμοί μας, τότε καθαρώτερα "όψόμεθα".

Αρχιμ. Γεωργίου, Καθηγουμένου Ι. Μ. Γρηγορίου

✘ Εκείνοι, που τρέφονται από την αγάπη του Θεού, πολλές φορές άδιαφορούν για τις υλικές τροφές, διότι αισθάνονται έντονα τον Θεό και τρέφονται από την γλυκειά εύλογια της αγάπης του.

✘ Καλό είναι να προσέχουμε τους λογισμούς μας. Διότι μαζεύουμε σαβούρα και μετά κουραζόμαστε πολύ να την διώξουμε. Πάντα να φέρουμε καλούς λογισμούς, εάν θέλουμε να μετατραπούν οι πονηρές μηχανές του εργοστασίου (της καρδιάς) σέ αγαθές μηχανές. Τότε πιά τό χρυσάφι θά τό κάνη άγια ποτήρια, τις σπασμένες καμπάνες πολυελαίους, άκόμα και τά παλιόχαρτα θά τά κάνη καθαρές χαρτοπετσέτες. "Όταν όμως ή καρδιά είναι πονηρή, και τό χρυσάφι θά τό θεωρηή μπρούντζο και θά τό κάνη σφαίρες και κανόνια.

† Γέρων Παΐσιος

✘ Να μην κάθεσθε την ώρα της Θείας Λειτουργίας. Ο νους σας να μην πετάη εδώ κι εκεί. "Όσο θά είσθε στην εκκλησία, να διαθέτετε όλο τον χρόνο στην προσευχή.

✘ Ν' αγαπάτε όλους τους συνανθρώπους σας, άκόμη και τους έχθρούς σας. Αυτό είναι τό πιό βασικό. Πάντα αγάπη και σ' αυτούς που μάς αγαπούν, αλλά και σ' αυτούς που μάς μισούν.

† Γέρων Γεώργιος Καρσιλίδης

✘ "Όταν μάς καταλαμβάνη ή επιθυμία του πλούτου, να συγκρίνουμε τον εαυτό μας με τους πτωχοτέρους μας, για να μη μάς διακατέχη άγχος, ενώ όσον άφορά στις άρετές, δηλαδή τον πλούτο της ψυχής, να συγκρίνουμε τον εαυτό μας με τους άνωτέρους μας πνευματικώς και ν' αγωνιζόμαστε ν' ανεβούμε κι έμεις.

† Γέρων Επιφάνιος

✘ "Όταν ο αδελφός μας σφάλλει, έμεις πρέπει να βαστάξουμε τον πειρασμό του. Η άληθινή αγάπη μάς έμπνέει να κάνουμε θυσίες για χάρι του πλησίον. Χωρίς θυσία, με την κατάκρισι μας, σπρώχνουμε τον αδελφό μας που άμάρτησε, να πέση πιό χαμηλά, ενώ με την σιωπηλή θυσία της αγάπης μας και την μυστική προσευχή μας ξυπνάμε την συνείδησι του και τον βοηθάμε να μετανοήση και να διορθωθή.

† Γέρων Ίωσήφ

Φερμένο από τους γονείς του σέ μία πολυάνθρωπη πόλι, σέ διαμέρισμα συγγενών, ένα δωδεκάχρονο κορίτσι πέθαινε. Πέθαινε από καρκίνο. Οί γιατροί τήν είχαν χειρουργήσει δύο φορές, ξαφνικά όμως εμφανίσθηκε ένας όγκος στό κεφάλι της, ό οποίος δημιούργησε μεταστάσεις στόν ώμο και στούς πνεύμονες.

Χωρίς μαλλιά και παραμορφωμένο από τίς έγχειρήσεις, τό κορίτσι έμενε κατάκοιτο στό ξένο δωμάτιο, κοιτώντας από τό παράθυρο τό χιόνι πού έπεφτε. Άλληλοδιαδόχως, μία ό πατέρας και μία ή μητέρα, έσκυβάν επάνω της, δίνοντάς της κάποιο φάρμακο. Δέν μπορούσε πιά νά φάη τίποτε, ούτε νά μιλήση κανονικά, παρά μόνο ψιθύριζε πότε-πότε:

- Μή στενοχωρήστε, μαμά και μπαμπά, θά γίνω καλά.

Ό πατέρας έτρεχε από τήν μία κλινική στήν άλλη και σέ διάφορους ειδικούς. "Ήξερε ότι ή κόρη του ήταν καταδικασμένη, ώστόσο μία τυφλή έλπίδα τόν ώθουσε νά ψάχνη όλους εκείνους, γιά τούς οποίους μάθαινε ότι είχαν βρει κάποια θεραπεία γιά τόν καρκίνο: βοτανολόγους, παραψυ-χολόγους... Κανείς όμως δέν μπορούσε νά βοηθήση τό παιδί του.

Όταν εξανημίσθηκαν και οι τελευταίες έλπίδες του, συνάντησε ένα ξένο και, μέσα στήν απελπισία του, του έκμυστηρεύθηκε τόν πόνο του. Ό άνθρωπος αυτός, ένας πενηντάχρονος πλανόδιος, πού ποτέ δέν ξεπέρασε τήν νεανική ηλικία του, ώδήγησε τόν πατέρα του κοριτσιού σ' ένα παλαιό

Και νά τώρα, ένα μικρό κορίτσι πέθαινε... Ήταν δυνατόν νά κρύψης από τόν πατέρα του, έναν άθεο, ένα μέλος του Κόμματος, ότι ή μεταθανάτια κατάσταση της ψυχής αυτού του κοριτσιού, πού ούτε καν τό γνώριζα, θά εξαρτιόταν αιωνίως από τό αν θά ήταν βαπτισμένο ή όχι; Δέν υπήρχε χρόνος γιά μακροσκελείς συζητήσεις, ούτε γιά νά εξηγήσης ότι και τά άθώτερα παιδιά μπορούν νά υποφέρουν γιά τίς άμαρτίες των γονέων τους. Ή κάθε ώρα ήταν πολύτιμη. Του είπα:

- Πήγαινε σέ μία εκκλησία, ζήτησε έναν ιερέα. Και πρέπει όπωσδήποτε νά προετοιμάσης τό κορίτσι.

Ό φίλος μου, πού δέν είχε παιδιά, στεκόταν άμήχανος, συντετριμμένος από τόν πόνο του άλλου.

- Θα μπορούσα ίσως νά του δώσω τήν Καινή μου Διαθήκη; ρώτησε.

- Ναι, απάντησα. Άφου τό κορίτσι έχει τίς αισθήσεις του και καταλαβαίνει, διαβάζετε της τά κεφάλαια μέ τήν σειρά. Διαβάζετε χωρίς διακοπή.

Ό φίλος μου πήρε τόν πατέρα του κοριτσιού έξω στό σκοτεινό χειμωνιάτικο βράδυ, γιά νά του δώση τήν ίδια Καινή Διαθήκη πού του είχα δωρίσει εγώ πριν ένα χρόνο, ελπίζοντας νά σώσω μία χαμένη, ευγενική ψυχή. Τό μεθεπόμενο πρωινό μου τηλεφώνησε και μέ πληροφορήσε αποθαρρυσμένος:

- Τίποτε δέν έγινε. Τό κορίτσι είναι άπρόθυμο και οι γονείς αντιτίθενται. Δέν τήν έχω δεί, έμαθα όμως ότι ή κατάσταση της είναι πολύ κρίσιμη. Της δίνουν όξυγόνο.

- Ξέρεις τουλάχιστον τό όνομά της; τόν ρώτησα.

Τήν παραμονή

του Μεγάλου Ταξιδιού

συμμαθητή του, ό οποίος γράφει τώρα αυτές τίς γραμμές.

Έτσι μία μέρα παρουσιάσθηκε στό δωμάτιό μου ένας άνθρωπος, άκρως εξαντλημένος και ταραγμένος, πού είχε ώστόσο καταφέρει νά διατηρήση τήν αξιοπρέπειά του.

- Θα μπορούσατε νά βοηθήσετε τήν κόρη μου; μέ ρώτησε.

"Ήξερα ότι γι' αυτό, πού ήταν εν προκειμένω τό σπουδαιότερο, είχα πράγματι τήν απάντηση. Ήταν όμως πολύ δύσκολο, νά του τό πώ ευθέως, μονομιās. Τελικά μίλησα. Μέσα από τόν πόνο του και τά δάκρυα, πού συγκρατούσε στό βάθος των ματιών του, απάντησε μέ δυσπιστία και κάποια απόχρωσι τρόμου:

- Τήν κόρη μου; Νά τήν βαπτίσω; Γιά ποιό λόγο; Τι καλό θά της κάνη;

Δέν είμαι ιερέυς. Είμαι ένας συνηθισμένος άνθρωπος: ένας από τούς "κοπιώντας και πεφορτισμένους". Δέν ήταν πολύς καιρός πού είχα έλθει κι εγώ στόν Χριστό, στήν διδασκαλία Του. Ήξερα ότι εκεί περιέχεται όλη ή αλήθεια, κάθε τι τό βέβαιο και τελικό. Και επιπλέον, ήμουν βέβαιος ότι ό Κύριός μας Ήσους Χριστός ζούσε ανάμεσά μας, ότι εμφανιζόταν στούς ανθρώπους.

- Γκαλίνα, μου απάντησε.

"Άρχισα νά προσεύχωμαι γιά τήν Γκαλίνα, τήν άβάπτιστη Γκαλίνα. Δέν μπορούσα νά κάνω τίποτε άλλο.

Έκείνο τό βράδυ, λίγο πριν τίς έννέα, χτύπησε τό τηλέφωνο. Ήταν ό φίλος μου, πού μου είπε:

- Μου τηλεφώνησε ό πατέρας του κοριτσιού. Συμφώνησαν. Και ή Γκαλίνα συμφώνησε. Πού μπορούμε νά βρούμε έναν ιερέα;

Ήταν σχεδόν έννέα. Στίς εκκλησίες οι ακολουθίες πρέπει νά τελείωναν. (Τήν ώρα αυτή τελείωνε συνήθως ή ακολουθία του όρθρου, πού στίς ένορίες έτελειτο πάνοντε από βραδís μαζί μέ τόν έσπερινό). Πήρα τόν αριθμό ενός γνωστού μου ιερέως, πού έφημέρευε λίγο πιό μακριά, έξω από τήν πόλι. Ήταν στό σπίτι! Μόλις είχε επιστρέψει και ή φωνή του άκούγόταν κουρασμένη.

Συμφωνήσαμε νά περάσω νά τόν πάρω και μετά τηλεφώνησα στόν φίλο μου γιά νά κλείσουμε ραντεβού. Έξω από τό παράθυρο, στό φώς πού έρριχνε ή λάμπα του δρόμου, έβλεπα τίς νιφάδες του χιονιού νά πέφτουν γρήγορα. Ήταν χιονοθύελλα.

Τό άζήτητο φλουρί

Ο φίλος μου ήρθε μέ ένα ταξί και διασχίσαμε τό κέντρο τής πόλεως. Άρχισαμε νά συνειδητοποιούμε όλο και περισσότερο τήν μαγνητική δύναμη του χρόνου, μία δύναμη, πού τώρα επιδρούσε στην άλυσίδα τών γεγονότων. Έπρεπε μετά από τόσα χρόνια νά συναντηθώ εγώ και πάλι μέ τόν παλιό συμμαθητή μου, νά του δώσω μία Καινή Διαθήκη, αυτός έπρεπε νά συναντήσει τόν πατέρα του κοριτσιού και νά τόν φέρη σ' έμένα κι εγώ έπρεπε νά γνωρίζω αυτόν τόν ιερέα, ό όποιος έπρεπε αυτή τήν συγκεκριμένη ώρα νά βρίσκεται στο σπίτι.

Νάτος. Στεκόταν εκεί στο πεζοδρόμιο, πασπαλισμένος μέ χιόνι. Άνοιξα γρήγορα τήν πόρτα νά μπή και ξεκινήσαμε.

Κάναμε αρκετό δρόμο και χρειάστηκε νά ψάξουμε αρκετά για νά βρούμε τήν σωστή διεύθυνσι. Στο διαμέρισμα του κοριτσιού επικρατούσε μία σιωπή γεμάτη προσοχή. Η μητέρα εμφανίστηκε από τόν στενό διάδρομο. Τά άδάκρυτα μάτια της φανέρωναν ένα άπρόσμενο αίσθημα έκπληξεως. Ο πατέρας κάθισε δίπλα στην κόρη του και, άνοιγοντας τό Ευάγγελιο, άρχισε νά τής λήη κάτι για βάπτισμα. Τό έτοιμοθάνατο κορίτσι δέν ήθελε ούτε ν' άκούση.

- Φύγε από δω. Και νά μή ξανάρθης. Φώναξε τήν μαμά. Είμαι Μικρή Σκαπανεύς (κομματική όργάνωσις για τήν σχολική ηλικία) και δέν θέλω ν' άκούσω για βάπτισμα. Φύγε!

Ο πατέρας έφυγε άποκαρδιωμένος και φώναξε τήν μητέρα. Εκείνη, πριν προλάβη νά πλησιάση τό κρεβάτι, είδε ότι ή κόρη της ξεψυχούσε: τό πρόσωπό της έγινε κέρινο, ή άναπνοή της σταμάτησε και τά μάτια της γύρισαν επάνω. Η μητέρα άρπαξε τό κεφάλι του κοριτσιού μέσα σέ μία άνίσχυρη άγωνία...

Και ξαφνικά τά φρύδια του κοριτσιού σουσπάστηκαν, τά μάτια της κοίταξαν μπροστά μέ σοβαρότητα, τό πρόσωπό της ρόδισε και είπε:

- Πετούσα. Από ψηλά είδα έσένα, τόν μπαμπά και όλους. Και κάτι άλλο πού δέν πρέπει νά πω. Γρήγορα, καλέστε έναν ιερέα!

Ο ιερεύς έσκυψε πάνω από τό κορίτσι φορώντας τά άμφιά του. Έγινε δεκτός μ' ένα χαμόγελο. Έμοιαζε σαν νά μήν ήταν ή πρώτη φορά πού τόν έβλεπε, σαν νά μήν πιεζόταν πιά από τήν επιθανάτια άγωνία και έξάντλησι... Τέτοιο χαμόγελο.

Όλοι μας, και ή μητέρα του κοριτσιού και ό φίλος μου, πού στεκόταν παράμερα, είχαμε τήν αίσθησι ότι συμμετέχουμε σ' ένα μυστήριο. Συνέβαινε κάτι πού ήταν πέρα από τήν σύλληψι του νοϋ, τής λογικής. Μέσα στην βαρειά, ύγρή άτμόσφαιρα άκούγονταν τρεμουλιαστά τά λόγια τών προσευχών.

Η Γκαλίνα ήταν ήρεμη. Τά προσεκτικά της μάτια, πού τά καταλάβαιναν όλα, φαίνονταν νά βλέπουν κάτι πού έμεις οι άλλοι δέν τό βλέπαμε. Είχαμε τελειώσει. Στο αδύνατο, παιδικό στήθος της Γκαλίνας κρεμόταν ένας μικρός σταυρός. Ο ιερεύς έτοιμαζόταν νά τής δώση τήν Θεία Κοινωνία, φέρνοντας στα χείλη της μία πολύ μικρή μερίδα του Σώματος του Κυρίου μας.

- Δέν μπορεί νά καταπιη τίποτε, ψιθύρισε ή μητέρα της πίσω μας.

- Όχι, μπορώ, είπε ή Γκαλίνα. Μπορώ.

Και κατάπιε τήν μερίδα, πίνοντας και λίγο ζεστό νάμα.

Ο ιερεύς, γεμάτος συμπάθεια, καλωσύνη και άγάπη, έσκυψε πάνω από τήν κατάλευκη ψυχούλα πού έτοιμαζόταν νά αφήση αυτόν τόν κόσμο και ψιθύρισε:

- Γκαλίνα, νά προσεύχεσαι για μās.

- Βεβαίως, απάντησε σταθερά τό κορίτσι. Τό γνωρίζω... Σίγουρα...

Πώς τό γνώριζε; Τί τής είχε φανερωθή εκείνες τίς στιγμές, πού είχε μεταφερθή στον άλλο κόσμο; Αυτό παρέμεινε μυστήριο.

Η Γκαλίνα πέθανε τήν έπομένη ήμέρα, 12 Ιανουρίου 1981, τό μεσημέρι. Άς προσευχώμαστε κι έμεις γι' αυτήν.

Μία φορά ό Άββās Ιωάννης δανείσθηκε από κάποιον άδελφό ένα χρυσό νόμισμα, για ν' αγοράση λινάρι νά κάνη εργόχειρο. Μόλις τό προμηθεύθηκε, του ζήτησε λίγο ό γείτονάς του νά φτιάξη μία ποδιά και του έδωσε μέ πολλή προθυμία. Τήν άλλη μέρα πέρασε από τό κελλί του άλλος άδελφός, είδε τό λινάρι και γύρεψε κι αυτός για ένα πουκάμισο. Έδωσε και σέ δύο-τρεις άλλους, πού έτυχε νά του ζητήσουν, ώσπου τό μοίρασε όλο.

Υστερα από μερικές μέρες πήγε ό δανειστής και του γύρεψε τό νόμισμα. Μά, καθώς δέν είχε νά τό επιστρέψη, σηκώθηκε νά πάη στον Άββā Ιάκωβο, τόν Οικονόμο τής Σκήτης, νά του ζητήσει ένα νόμισμα. Στόν δρόμο, καθώς πήγαινε, βρήκε ένα φλουρί, μά δέν τό πήρε. Έκανε προσευχή και γύρισε στο κελλί του.

Τήν άλλη μέρα πήγε πάλι ό άδελφός και γύρευε τά δανεικά. Βγήκε πάλι ό Άββās Ιωάννης νά πάει στον Οικονόμο. Είδε τό φλουρί στην ίδια θέσι και δέν τό σήκωσε, παρά γύρισε άμέσως στο κελλί του.

Τήν τρίτη μέρα πήγε θυμωμένος ό δανειστής και άπαιτούσε τό νόμισμά του.

- Ησύχασε, αδελφέ μου, είπε μέ πραότητα ό άκακος Άββās, σήμερα θά σου τό φέρω.

Εκίνησε εύθυσ για τόν Οικονόμο και βρήκε πάλι στην ίδια θέσι τό φλουρί.

Έκανε πρώτα προσευχή κι ύστερα τό σήκωσε και τό πήγε στον Άββā Ιάκωβο.

- Τό βρήκα στον δρόμο, του είπε. Κάνε άγάπη νά ρωτήσης μήπως τό έχασε κάποιος άδελφός.

Ο Οικονόμος γύρισε όλη τήν Σκήτη και ρωτούσε τους άδελφούς, μά δέν βρέθηκε κανείς νά πη πώς είναι δικό του.

- Άφου δέν τό έχασε κανείς, είπε τότε ό Άββās Ιωάννης, δώσε το σέ μένα νά τό επιστρέψω στον άδελφό πού τό χρεωστώ, γιατί τρεις μέρες τώρα έρχομαι νά σου ζητήσω κι έπειδή έβλεπα τουτο τό φλουρί, γύριζα πίσω άπρακτος.

Τότε ό Οικονόμος θαύμασε τήν άφιλοχρηματία του Άββā.

Αθωνικά

Θεραπεία Ψυχής

Ένας από τους μεγάλους Γέροντας της νοεράς προσευχής, ο οποίος ήταν θεωρητικός και πρακτικός διδάσκαλος αυτής, καταγόμενος από τό 'Αίβαλί της Μικράς 'Ασίας, ήταν ο Γερο-Βαρνάβας ο Πρεσβύτερος. Η φήμη του ενάρετου αυτού έρημίτη είχε εξαπλωθῆ σ' όλο τό 'Αγιον Όρος και έτρεχαν αδελφοί νά ύποταχθούν και νά καθοδηγηθούν απ' αυτόν στόν δρόμο τῆς ἀρετῆς και στήν νοερά προσευχή.

Κάποτε, ένας Άγιοπαυλίτης Μοναχός πήγε νά ύποταχθῆ στόν Γέροντα Βαρνάβα, ο οποίος ρώτησε τόν Μοναχό αυτόν, πώς τόν εἶχαν οι άλλοι Μοναχοί τοῦ Μοναστηριοῦ του. Έκείνος εἶπε στόν Γέροντα, ότι όλοι οι Πατέρες τῆς Μονῆς τοῦ Άγίου Παύλου τόν εἶχαν γιά ενάρετο και εὐσεβῆ και γι' αυτό τόν ύπολήπτονταν και τόν θεωροῦσαν άγιο.

Ο Γέρο Βαρνάβας αναστέναξε βαθειά και εἶπε στόν αδελφό:

- Άδελφέ μου, δέν εἶσαι καθόλου καλά. Πάσχεις από φοβερή πλάνη και ἔχεις κρυφή οἴησι. Άλλά, αν θέλεις νά διορθωθῆς και νά γλυτώσης από τήν πλάνη αυτή, άκουσέ με μέ προσοχή. Πόσο ἔτρωγες και πόσο ἔπινες στό Μοναστήρι σου;

- Γέροντα, ἐγώ στό Μοναστήρι μεγάλη ἐγκράτεια ἔκανα και γι' αυτό οι Πατέρες μέ εἶχαν γιά άγιο, άπάντησε ο Μοναχός.

Τότε ο Γέρο-Βαρνάβας εἶπε στόν Μοναχό Ναθαναήλ -αυτό ήταν τό όνομά του:

- Θα πᾶς στό Μοναστήρι σου, θα καθῆσης στό κοινό

τραπέζι και θα φᾶς όλη τήν μερίδα -διακονία- τοῦ φαγητοῦ σου και θα πιῆς όλη τήν μερίδα τοῦ κρασιοῦ σου και, όταν φᾶς και πιῆς τήν μερίδα τοῦ φαγητοῦ και τοῦ κρασιοῦ, θα ζητήσης νά φᾶς και δευτέρα και τρίτη μερίδα.

Ο Μοναχός Ναθαναήλ μετά χαράς δέχθηκε τήν συμβουλή και άφου ζήτησε τήν εὐχή τοῦ Γερο-Πρεσβυτέρου Βαρνάβα, πήγε στό Μοναστήρι του, τόν Άγιο Παῦλο, και ἔκανε κατά τήν εντολή πού του εἶχε δώσει, όλα όσα του εἶπε.

Επειδή όμως ήταν άσυνήθιστος στήν πολυφαγία και πολυποσία, μόλις ἔφαγε τό πολύ φαγητό και ἤπιε τό κρασί, όλα αυτά, πού άπότομα ἔφαγε και ἤπιε, τοῦ φέρανε τέτοια ζάλη, πού μόλις βγήκε από τήν κοινή τράπεζα τοῦ Μοναστηριοῦ και τόν κτύπησε ο άέρας, άμέσως ἔπεσε κάτω λιπόθυμος, μπροστά στα μάτια όλων τών αδελφών τῆς Μονῆς.

Οι Πατέρες, όταν τόν εἶδαν σ' αυτά τά χάλια και ἔμαθαν πόσο φαγητό και κρασί ἤπιε, νόμισαν ότι δαιμονίσθηκε και λυπήθηκαν τόσο πολύ, πού ἄρχισαν νά κάνουν όλοι μαζί προσευχή νά τόν ἐλεήση ο Θεός. Μετά απ' αυτό ο αδελφός Ναθαναήλ ντράπηκε πολύ και γύρισε στόν Γέροντα Βαρνάβα, στόν όποιο διηγήθηκε τά όσα ἔκανε και ἔπαθε στόν Άγιο Παῦλο.

Τότε ο σοφός και ενάρετος Γερο-Βαρνάβας γέμισε από χαρά και εἶπε στόν Μοναχό Ναθαναήλ: "Τώρα αδελφέ εἶσαι καλά". Και άφου μέ τόν τρόπο αυτό τόν θεράπευσε ψυχικά, τόν ἔβαλε νά καθῆση στό τελευταίο Καλύβι τῆς Σκήτης υπό τήν ἐπιβλεψη, προστασία και πνευματική καθοδήγησί του. ✠

Αθωνική

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΑΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ: Σίμων Μοναχός
ΕΚΔΟΤΗΣ: Άστέριος Δ. Κόκκαλης

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας
Κυρίλλου Λουκάρεως 6 114 71 ΑΘΗΝΑ - τηλ. 210-6447.903
ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 0.10 € κωδ. ταχ. 2777

ΓΙΑΠΡΟΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ
Ταχ. Ίρραφείο ΑΘΗΝΑ 14
Αριθμός Άδειας 4939

Κύριε Ίησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με

ΤΙΜΗΣ ΕΝΕΚΕΝ